

szavunk sulyát: igazán nem tölti be azt a hivatást, amelyre küldetett.

Belpolitikánk konszolidálódása egyre sürgetőbb. Ne fordítsuk el tekintetünket erőnek-eréjével a megrendítő világeseményektől: Törökország porban hever.

Szeged város

jövő évi költségvetése.

— Befejezték az októberi közgyűlést. —

(Saját tudósítónktól.) A törvényhatósági bizottság pénteken tárgyalta Szeged város jövő évi költségvetését. A jelentőséges ügy tárgyalása iránt nem valami tulságosan érdeklődtek a városatyák. Mintegy ötven bizottsági tag jelent meg a teremben. A költségvetés minden tétele vitatkozás nélkül keresztül ment, alig akadt néhány fölszólalás. A költségvetés letárgyalása után elintézték a polgármester előterjesztéseit és ezzel befejezték az októberi közgyűlést.

Balogh Károly pénzügyi tanácsos exposéjában általánosságban foglalkozott az 1913. évi közkiadások előirányzatáról és ennek a keretében a város pénzügyi politikáját is érintette. A közjövödelmek lényegesen emelkedtek, de ezzel szemben a kiadások összege is folyton szaporodik. A jövő évi költségvetésben nyolcszáznyolcvanhat korona a deficit, amit ötven százalékos pótdóval fedeznek. A városrendezésnél meg kell állni a tempóban, mert a város háztartása az eddigi mértékben már nem bírja el a súlyos terhet. Az utóbbi három évben közel öt milliót fordítottak az általános városrendezésre, amihez kétmillió és százezer korona huszonöt éves amortizációs kölcsönt vett föl a város.

Főlemlítette a pénzügyi tanácsos, hogy mire volna szüksége a városnak? Kellene: csatornázás, tanyai vasut, vásárcsarnok, má-

sodik városháza, munkásház és népjóléti intézmény. Mindezeket azonban csak a város anyagi erejének a gondos mérlegelésével lehet megvalósítani, a legindokoltabb egymásutánban. Az új közkórháznak az építését, amint azt egy fölszólalásra kijelentette a polgármester, a jövő év tavaszán megkezdik.

A városi jövedelmek a pótdóval együtt négyszáz huszonkétezer koronával szaporodnak a jövő évben. A bevételek előirányzott összege öt millió és háromszázháromezer korona.

A közgyűlésen Lázár György dr. polgármester elnökölt. A múlt ülés jegyzőkönyvének a hitelesítése után következett a napirend első pontja, a jövő évi költségvetésnek a tárgyalása.

Balogh Károly pénzügyi tanácsos exposéjában főlemlítette, hogy a pénzügyi bizottság letárgyalta a költségvetést, azt ki is függessztették, észrevétel azonban csak az öt napos határidőn túl érkezett be, amellyel tehát nem foglalkozott a tanács. A szociálisták kritizálták a város költségvetését, de megkéstek egy nappal. A költségvetés ismertetése után kérte a jövő évi költségvetés előirányzatának úgy általában, mint részleteiben való elfogadását.

Kovács József dr. általánosságban elfogadja a jövő évi költségvetést, amelyet azonban nem hagyhat szó nélkül. Ugy gondolja, hogy a kiadások folyton erősen szaporodnak, a jövedelmekben azonban nem lehet valami nagy az emelkedés. A várható kiadásokra vonatkozólag főlemlíti, hogy valószínűleg új vízvezetékre lesz szükség, mert tudományosan kimutatták, hogy az alföldi ártézi kutak vízbősége folyton csökken. A közkórház kérdését tovább akarja elodázní a tanács, mert az új közkórházra előbb-utóbb szükség lesz....

Lázár György polgármester: Dehogy előbb-utóbb! A jövő tavasszal már meg is kezdik az építést.

Kovács József dr.: A pénzügyminiszter főlemlítette egyik nyilatkozatában, hogy ötven millió koronát akar fordítani vidéki kórházak létesítésére. Kíváncs volt, ha Szeged is kapna állami kórházat. Így fölszaba-

dulna négy millió korona, amelyet illoírányoztak az új kórház fölépítésére. Ez a város úgy is alig kap valamit az államtól, még főiskolánk sincs, hát adjon a kormány az ország második városának legalább állami kórházat.

A fölszólalás után a közgyűlés általánosságban elfogadta a költségvetést. Azután a részletes tárgyalás során Fajka János főszámvevő fölolvasta a bevételek és kiadások előirányzatának minden tételét.

Hoffer Jenő a rendőrség tételénél a bejelentőhivatal iránt érdeklődött. Somogyi Szilveszter dr. főkapitány válaszában kijelentette, hogy a város már elhatározta a bejelentőhivatal létesítését, a belügyminiszter azonban leirt a városhoz, hogy ehhez nincs joga. Majd a belügyminiszterium állapítja meg, hogy melyik városokban szervezhető bejelentő hivatal. A jogügyi bizottság véleménye alapján a tanács föliratában kétségbevonta a belügyminiszteri határozat jogosságát. Erre a fölterjesztésre még nem érkezett válasz.

Lázár György dr. polgármester: A vidéki rendőrség államosításával van összefüggésben a dolog.

A tanügyi költségek tételénél Bokor Adolf fölszólalt a községi iskolák államosítása érdekében. Megnyugtató választ kapott.

Kovács János főlemlíti, hogy a Somogyi könyvtár és a képtár állandóan füstös, mert a kultúrpalota kéményén nincs füstfogó. A szolgák törlik le minduntalan a füstöt a képekéről. A kupola-terembe becsurog az eső.

Lázár György dr. polgármester: Miért nem tesz az ilyesmiről jelentést Tömörkény István igazgató?

Kovács János: Azt mondta Tömörkény, hogy ő már megunt a panaszkodást.

A tanács gondoskodik a kultúrpalotában szükséges javítások eszközzéséről.

A világitási tételnél Bokor Adolf fölszólalt a Gizella- és a Széchenyi-terek között levő utcák intenzívebb világitása érdekében. Indítványára elhatározta a közgyűlés, hogy ezeket az utcákat kikapcsolja az általános világitási javaslatból és utasította a tanácsot a záros határidőn belől való intézkedésre.

Hauser R. Sándor az óvodák államosítását sürgette. Lantos Béla indítványára az állatvédő egyesületnek kétszáz korona segélyt szavazott meg a közgyűlés.

A Szegedi Katolikus Növédőegyesület kétezeröttszáz korona és kilene ölfá segélyt kért a várostól a Napközi-Othhon céljaira. A tanács ezer koronát javasolt, a közgyűlés azonban Várhelyi József fölszólalására teljes egészében teljesítette a növédőegyesület kérelmét.

A közgyűlés aztán elfogadta a polgármester előterjesztéseit, amivel befejezték az októberi közgyűlést.

A delegációk hadügyi albizottságai

ma délután ülést tartottak. Az osztrák delegáció eme albizottsága délután három órakor ült össze, Leopold elnök elnökletével. Berchtold gróf külügyminiszter válaszolt a vita során elhangzott érvekre, melyek a határrendezésre vonatkoztak. A külügyminiszter rövid, megnyugtató válasza után a javaslatot egyhangulag elfogadták. — A magyar delegáció hadügyi albizottsága Berzeviczy Albert elnökletével szintén ülést tartott. A rövid felszólalások között érdekesebb volt Szüllő Gézáé, aki kijelentette, hogy véleménye szerint a balkáni népek fejlődését megakadályozni nem lehet. Khuen-Héderváry Károly gróf szólalt föl ezután és megjegyezte, hogy a balkáni népek fejlődését senki se akarja akadályozni. Amely népeknek kormányuk van a Balkánon, — ugymond — azok maguk intézik el a kérdést, amelyiknek meg nincs (Albániának), annak ügyét a nagyhatalmak fogják tárgyalás alá venni. Berchtold gróf külügyminiszter szólalt föl ezután és megjegyezte, hogy örömmel látja, miszerint megegyeznek vele a fölszólalók. Ezután a javaslatot elfogadták.

— Micsoda vidék ez itt alattunk? — kérdezte a császár letekintve a magasból.

— Most hagyjuk el Sen-Si határát, — felelé a szent; — immár eltűnnek a Nyugat hegyei s átjutunk egy másik tartományba.

— Tudatom biztos afelől, hogy álmodom, — mondá a császár s mégis úgy tetszik nekem, hogy ébren vagyok. Ez az egész nem egyéb, mint varázslatos fantazmagoria s holnap majd meg akarsz győzni arról, hogy ez mind valóság volt s nem álmodtam. Minő bizonyítékokat adhatsz majd nekem?

— Van-e Felségednél valami tárgy, a melynek párja nincs senkinél?

— Itt lóg az övemen két darab arany-pénz, melyeket ma reggel vertek. A verete egészen új s csak ez a kettő van belőle.

— Nos hát! Én egészen pontosan tudom, a birodalom melyik pontja fölött szálunk most. Dobjuk le ezeket a pénzdarabokat a lépcső tetejéről s holnap bizonyára meg fogjuk őket találni . . .

Másnap, mikor a császár visszatért a kastélyába . . .

— Hogyan? Hát így végződik ez a történet? . . . És a megérkezéskor a holdba s azok a csodálatos dolgok, amiket ott látni lehet? . . .

— Ah! én nem voltam ott, — jelentette ki Derüs-Erény — én csak azt biztosíthatom, hogy a pénzdarabokat megtalálták, több lyre a várostól. Azt is hallottam, hogy a holdban megvalósítva és megszemélyesítve láthatók a költők teremtményei és alkotásai s hogy ez elragadó így együtt.

— De legalább azt beszélje el, kérem, hogyan ölte meg a hold Li-Tai-Pé-t?

— Oh! ezt mindenki tudja. A költő, egy

éjjel, csónakján vacsorázott a folyón. A levegő rendkívül tiszta volt s a vizet, mely ugyancsak kristálytiszta volt, nem lehetett látni. A hold ott ragyogott az örvény fenekén, éppenséggel úgy, mint az égen s ugyanannyi csillag volt lenn, mint fenn. Li-Tai-Pé, kihajolva a csónakból, állandóan a mélységbe szegezte a szemét. „Az ismeretlen téreknek, mondá, nincs se magasság, se mélység; a hold hív s megérteti velem, hogy ha valaki el akar jutni a másik világba, mindegy, akár fölszáll, akár leereszkedik”. Ebben a pillanatban lágyan összecsengő hangok zendültek meg, erős forgatag kavarta föl a vizet s két fiatal halhatatlan, zászlót lengetve, tűn fel a költő szeméi elé. Az Egek Urától jöttek s fölszólították a költőt, hogy foglalja el helyét a felsőbb régiókban; majd fölbukkant egy delfin s Li-Tai-Pé lágyan elterült a hátán. Majd megindult az égi menet, a költő fölszállt a hold felé s mindörökre eltűnt.

— Az önök nagy költője talán egész egyszerűen belefuladt a folyóba, egy este, mikor részeg volt?

A nemes mandarin szórakozottan bólogatta a fejét. Homlokát gondterhes barázda szeítte át. A pezsgő könnyű habja szertefoszlott s ugyanakkor elmosódtak a hajdani szép emlékek is.

A hold előtt egy felhő suhant el. El fog-e tűnni? A varázsló legyezője kibontja-e még valaha fehér lépcsőfokait a fantázia csillagzata felé . . . A hold, melyet a tudomány egy méterre közel hoz hozzánk, immár nem a költők holdja, a kék álmokat mind fölboncolták már. És mindazért, ami illuzió, mindazért, ami bájos, ezentúl már csak a folyó mélységes fenekére kell leszállni, ahol el van temetve, örökre, a világ ifjúságával.